Ч. 273 Неділя 5 (17) грудня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З парляментарних комисий. — Альокуция Папи. — Анґлійско-трансвальска війна.)

Fremdenblatt, обговорюючи заяву ґр. Кляріґого, зложену вчера в буджетовій комисиї, підносить, що правительство, впевняючи, що виготовило проєкт язикового закона, і що хоче его по полагодженю державних конечностий предложити парляментови — дало Чехам добру нагоду до залишеня обструкциї, котру они повинні залишити вже хочби длятого, аби инші сторонництва правиці, котрі — як то видко з їх заяв — не похваляють обструкциї, могли витревати по стороні Чехів. О поминеню оправданих народних жадань Чехів тепер ще менше може бути бесїда, як коли небудь перед тим. — Deutsches Volksblatt каже, що віякий політик, ні муж державний, признаючий права народів, не схоче перейти над Чехами до порядку дневного, але буде старати ся на основі взаїмного пошанованя довести до згоди між ними і Нїмцями. Wiener Tagblatt пише, що сторонництва беруть на себе тяжку вину, коли ставляють свої власні інтереси висше як державні конечности. Одною з тих послїдних єсть заведене мира між народами Австриї, а як до того дійти, вказав ґр. Клярі. — Deutsche Ztg. заявляє, що слова ґр. Кляріґого суть щирим і отвертим покликом до Чехів. Також Oesterreichische Volksztg. і Neues Wiener Journal висказують ся прихильно о заяві ґр. Кляріґого, доказуючи, що правительство має найлїпші наміри.

Угодова комисия зібрала ся вчера перед полуднем під проводом п. Білиньского. На дневнім порядку були поставлені дві точки: 1) вибір референта для квотового закона і 2) дискусия над законом переказовим. Референтом квотового закона по дворазовім голосованю вибрано посла Менґера. Відтак розпочала ся дискусия над другою справою дневного порядку. Молодочехи жадали ґенеральної дискусиї над законом, Нїмцї і Поляки противили ся тому, вкінци на внесене бар. Діпавлього ухвалено, аби не розпочинати ґенеральної дискусиї, а приступити просто до подрібної дискусиї, бо при §. 1 буде можна говорити о цїлім законї. Розпочала ся відтак довга дискусия, що протягнула ся від полудня аж до 10-ої години вечером, головно завдяки Чехам, котрі висилали на бесїдника пос. Кафтана, що говорив цїлих 6 годин. Остаточно комисия відложила дискусию над законом о роздїлї консумцийних податків аж до часу, коли правительство предложить виконуючі приписи до него. — Комисия леґітимацийна відослала на вчерашнім засїданю справоздане з вибору п. Козакевича назад до субкомітету для тої справи, вибраного на послїднім засїданю тої комисиї. — Комисия асекурацийна вибрала на вчерашнім засїданю субкомітет, зложений з 11 членів для обговореня внесеня п. Кайзера в справі перенятя обезпечень від огня поодинокими краями. — Комисия посольскої ненарушимости ухвалила видати судам послів Стояловского обжалованого о прасову провину і Стапиньского обжалованого о обиду чести.

Вчера оповіщено в Римі альокуцию, т. є. промову, яку Папа виголосив на оногдашнім консисторі. На вступі альокуция подає тих кардиналів, котрим поручено, аби з нагоди сьвятого року отворили двері римских храмів. Відтак згадує про мирову конференцию в Газі і каже, що всї мусїли то зганити, що не запрошено на неї Папи. Цар запросив заступників найсильнїйших держав до Гаґи, аби скріпити о скілько можна міжнародний мир. Нїхто н ебув достойнїйший тих запросин від Папи, бо глядане справедливости і проповідуванє правди і мира після Божої волї єсть головною задачию начальника церкви. Апостольска столиця бажала взяти участь в тій конференциї, і жалїє, що одинокий голос, що уперто тому бажаню противив ся, побідив. То був голос тих, що здобувши Рим, зломили могучість папства. Вкінци обговорює альокуция ще кілька виключно церковних справ.

Депеша ґенерала Френча, що стоїть позаду Метуена і засланяє его відворот, доносить під д. 14 грудня, отже день по битві над рікою Моддер, що напали на него три бурскі віддїли в силї до 1800 людий. Анґлїйцям удало ся відбити той напад і Бури втративши 40 людий збитих і ранених, вернули на свої становища. З тої депеші видко, що віддїл ґен. Метуена вже окружений і мабуть не видобуде ся вже з бурских обіймів. — В Натали надіють ся вже в найблизшім часї рішаючої битви між ґен. Буллєром і Жубертом.

---

14)

МИСТЕЦКИЙ ЗЛОЧИН.

(З анґлїйского — Родрига Оттоленґі.)

(Дальше).

XI.

Барнес одержує кілька листів.

Дня 3-ого сїчня рано Барнес одержав кілька листів, що мали звязь з нашою справою. Перший, який отворив, звучав так:

„Коли пан Барнес схоче бути так вічливим і відвідати єї, о скілько можна найскорше, то буде дуже вдячна

Емілія Ремзен“.

Перечитав его два рази і взяв до руки другий:

„Поважаний Пане!

Позволите пригадати собі розмову, яку ми вели може перед місяцем. Тодішних моїх слів, висказуючих здогад, немов би мій приятель Мічель брав участь в крадежи в поїздї, тепер незвичайно жалую. Як Вам звістно, украдено панні Ремзен на оногдашнім бали рубінову цїнну шпильку, і менї видає ся то ясним, що до того приложив руку мій приятель.

Знаю, що удавав під той час хорого в Філядельфії, але то могло бути лиш вигадкою, а впрочім легко би єму було приїхати, забрати шпильку, і тої самої ночи вернути до Філядельфії, то не була би для неї небезпечна гра, особливо, коли був в порозумїню з панною Ремзен.

Супротив закладу, всї средства дозволені, і прошу Вас о докази, що крадежи допустив ся Мічель,

Хочу виграти заклад, однако на грошах цїлком менї не зависить, і колиб я навіть видав цїлу суму тисяча долярів, то ще нічого не страчу супротив того, що я з'умів підійти Мічеля.

Долучаю чек на пятьсот долярів на завдаток, а колиб Ви потребували більше, можете числити на мене до висоти тисяча долярів.

При нагоді хочу Вам донести, що мої підозріня що-до пана Торета, показали ся неоправданими. Особлившої причини до приязни для него не маю, а навіть єсть він для мене рішучо, так як і перше, несимпатичний, але справедливість велить менї взяти назад моє попередне обжалованє. І ще одно: я сказав Вам тодї, що не знаю Торетового спільника в картах. Тимчасом я з ним запізнав ся, і хоч не богатий, то все таки честний чоловік, і вільний від всяких підозрінь. Єго назвище: Адриян Фішер.

Маючи повну надію, що допоможете менї до виграня закладу, пишу ся з глубоким поважанем

Артур Рандольф“.

— Так, так — гадав Барнес — отже навіть Рандольф догадав ся уданої хороби в Філядельфії, між тим як в Новім Йорцї довершають ся крадежи дорогоцїнностий судженої. Але підступ відгадати — а доказати, то дві цїлком ріжні річи. Торета і Фішера уважає людьми чести. Гм, гм, здаеть ся менї, що милить ся.

Взяв третий лист, і читав:

„Любий пане Барнес!

Даруйте менї той довірочний титул, однако він толкує ся моїм високим поважанем для Вас.

В тій хвили вичитав я з новойоркских часописей, що панні Ремзен украдено ту цїнну рубінову шпильку, яку я їй недавно подарував. Та справа дуже мене непокоїть, особливо, що недуга не позваляє менї вернути до Нового Йорку, і кілька днів не буду міг ще вийти з комнати.

Схочете менї зробити велику прислугу?

Забудьте, що я відзивав ся колись без слів признаня о слїдчих аґентах, і зволїть взяти ту справу в свої руки. Заплачу вам тисяч долярів, коли віднайдете камінь, а й то, в порівнаню з єго вартостию, за мала винагорода.

Долучаю Вам чек на двіста долярів на перші видатки, коли будете потрібувати більше, прошу мене лиш повідомити.

Було би менї дуже приємно, колиб Ви схотїли прибути до Філядельфії, бо устна розмова з Вами успокоїлаб мене, і Ви зобовязали би до великої вдячности

Роберта Мічеля“.

— Ну, мушу признати — сказав до себе Барнес — що то найбільша безличність, з якою я в житю стрітив ся. Жертвує менї тисяч долярів за віднайдене рубина, який імовірно сам украв. Чи він такий зарозумілий, що глузує

Новинки.

Львів дня 16-го грудня 1899.

— **Іменованя**. Є. В. Цісар іменував віцепрезидента львівского суду краєвого Жигм. Жминковского і радників суду краєвого: Ник. Герасимовича зі Львова та Вас. Морарію і Фил. Ціргофера з Черновець радниками апеляцийними у Львові.

— **Перенесеня**. Львівский висший краєвий суд переніс на власну просьбу в дотеперішнім службовім характері старших канцелярийних офіциялів: Володислава Крушельницкого в Бучачи до Станиславова, а Франца Ксаверого Бяловонса в Печеніжині до Коломиї; дальше іменував старшими канцелярийними офіциялами в IX. клясі ранґи канцелярийних офіциялів: Павла Пнячка в Підволочисках для Бучача, Мечислава Шумяньского в Обертині для Печеніжина.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Півіньский повернув до Львова.

— **Пятьдесять почетних докторатів** роздасть краківский університет в р. 1900 при нагоді свого ювилею. З сего числа припаде 20 на фільософічний виділ, а по 10 на инші факультети. Значна часть докторатів припаде для чужинців.

— **Шоломи або пікельгавби**. Наша жандармерия має від 15-ого с. м. носити на голові, замість дотеперішних стрілецких капелюхів з перами, тверді чорно лякеровані шоломи, або т. зв. з нїмецка „піклю"; так само обрамоване шолома єсть з блискучого металю, а на шоломі позолочуваний цїсарский орел. Шолом той важить 54 до 60 дека, і єсть в двоє так тяжкий як дотеперішний капелюх стрілецкий. Шоломи такі носила наша жандармерия ще перед 1867 роком. Після розпорядженя, розісланого до всїх постерунків жандармерії, мають жандарми носити шоломи підчас служби на патрулях, а также і поза службою там, де для ґарнізону приписане носити парадне накрите голови.

— **З причини снїжних заметий** здержаний рух поїздів на шляхах: Станиславів-Гусятин, Неполоківці-Вижниця, Тересин Іване пусте, Острів Березовиця-Підвисоке і Лужани-Залїщики. Перерва та потреває лиш один або два днї.

— **Маґістрат міста Львова** оповістив, що ухвалою з дня 29-го падолиста зносить примусове ведене псів на ланцушках або закладане їм каганців, бо пошесть скаженини вже у Львові вигасла.

— **При копаню піску в Тернополи** засипали ся живцем два жовнїри 55. полку піхоти. Завдяки швидкій помочи видобуто їх обох, а потім відставлено до шпиталя. Їх житю не грозить нїяка небезпечність.

— **Стан воздуха** змінив ся значно. Від кількох днїв так потеплїло, що снїг майже всюди вже стопив ся. Причина такої зміни мабуть та, що на полудневім заходї над Адрийским морем перестала віяти бора (північний студений вихор) а замінила ся в широкко (полудневий теплий вітер). З Ріки (Fiume) доносять, що там настала та зміна дня 14-го с. м. і внаслїдок того через цїлий день була страшенна злива. Так само і в Римі падав великий дощ. — В Боснї упали великі снїги. З Сераєва доносять, що на зелїзници Сераєво-Мостар мусїла задля великої маси снїгу настати перерва, а сам Мостар майже засипаний снїгом. Почтовий поїзд дійшов оногди лиш до Грабовиці, а тяґаровий поїзд перед ним застряг був в снїгу. Анї служба зелїзнича, анї войско, що прийшло з Яблоницї на поміч не могли дати ради, бо заєдно сипало снїгом і з гір котили ся великі осуги; навіть дві машини, що вислано на поміч, застрягли і поїзд мусїв ночувати в снїгу. На щасте в поїздї знайшов ся якийсь подорожний купець, що вів пробки чаю і руму; він роздав всї свої пробки і так подорожні могли зробити собі чай та загріти ся. — З Одеси доносять, що на Чорнім мори лютила ся сими днями страшенна буря, котра ушкодила богато кораблїв. — В Стириї упали великі снїги. З Кефлях доносять, що на тамошній фабрицї скла заломив ся дах під напором снїгу і внаслїдок того погибло пятеро людий, 10 єсть тяжко а 10 легко покалїчених.

— **Ювилейне торжество в Римі**. На торжество отвореня ювилейного року в Римі з'їздить ся вже тепер множество людий цїлого сьвіта, а приготовленя до торжества вже скінчені. Та часть портику при церкві сьв. Петра, де має ся відбувати торжество, обведене вже доокола стїнами і завішена тяжкими коврами, щоби охоронити Папу від впливу студеного воздуха в теперішній порі. З тої самої причини торжество не відбуде ся як звичайно в ночи на Сьвятий вечер, але в полудне, дня 24. грудня. В торжестві, в церкві сьв. Петра, хотїла взяти участь і королева Марґарита, але італїяньска дипльоматия спротивила ся тому, і королева буде лиш в церкві сьв. Павла, де буде отворена замурована ювилейна брама. Торжество відбуває ся в той спосіб, що Папу приносять на носилці до згаданої брами. Папа бє тричі золотим молотком об замуровану браму і каже: Aperite mihi portas iustitiae; introibo ad domum tuam! (Отворіть менї браму справедливости; увійду в твій дім). По сих словах вертає Папа назад на свій престол, а на даний знак валить ся стїна при помочи відповідних приладів на підставлений на другім боцї віз і мур зараз вивозять. Тогди змивають поріг сьвяченою водою і серед звуку дзвонів по всїх церквах в містї переступає Папа перший через поріг отвореної брами і входить до собора сьв. Петра. По відправі вертає Папа назад тою самою дорогою а на другий день браму знов замуровують і она стоїть замурована аж до слїдуючого ювилею. В той сам спосіб отвирають кардинали ювилейні брами і в других церквах. В церкві сьв. Павла, котру по занятю Італїянцями Риму оголошено пародною власностию, отворить ювилейну браму піемонтеский кардинал Ацелія (Azeglia). В Римі вже тепер таке велике число путників, що в містї сподївають ся їх через цїлий рік до двох мілїонів. Готелї та пансіони поробили вже зі своїми доставниками умову на цїлий рік, а всї зелїзницї дають для путників 70 процент опусту.

Звичай обходженя ювилею як і само слово ювилей єсть жидівского походженя. Чи перші

собі з мене? Поїду до Філядельфії, мала розмова буде успокоююча і для него і для мене. Але передтим мушу бачити панну Ремзен, може там чогось дізнаю ся.

До панни Ремзен допущено его сейчас.

— Панї хотїли мене бачити — сказав.

— Так — відповіла. — Сїдайте. Аби відразу приступити до річи, хочу поговорити з Вами о украденім рубинї, котрий очевидно хотїлаб я дістати назад. Дам Вам тисяч долярів як его найдете.

— Ваша жертва приходить запізно; я дістав лист від папа Мічеля, де робить менї таке саме предложене, а я-ж не можу приймати двох винагород за одну услугу

— То відмавляєте менї помочи?

— Противно; буду як найбільше старати ся, аби відкрити злодія і звернути вам вашу власність, але не можу приймати від вас гроший; але коли маю вам служити, мусите й ви помагати менї

— Зроблю всьо, що буде в моїй силї.

— В такім случаю будьте ласкаві перед тим сказати менї, чи не маєте якого підозріня?

Молода дївчина подумала хвильку, між тим як Барнес пильно слїдив її лице.

— Чи ви чули як вам виймали шпильку з волося?

— Так — але аж відтак зрозуміла я о що іде.

— Чомуж ви не крикнули — не запротестували?

Знов вагувала ся з відповідию.

— Знаю, що маєте право завдавати менї ті питаня — сказала вкінци — і відповім на них, коли того конче схочете. Але насамперед прошу вас, скажіть менї, чи можу виявити назвище, коли маю дуже слабе підозріне? Чи не можу справі більше шкодити, як помогти, коли зверну вашу увагу на фальшивий слїд?

— То могло би бути, панно Ремзен, але радо згоджу ся на то, т. є. волю спустити ся на мій досьвід ніж не чути ваших підозрінь.

Добре, лише обіцяйте менї, що не ужиєте передчасно нїяких средств і не будете непокоїти без точних доказів особи, яку я вам вкажу.

— Добре. Не виступлю явно, доки не буду мати ще инших доказів.

— Отже так. Питаєте мене, чи маю кого в підозріню і чому я не ставила опору. Пригадайте собі, що я держала голову похилену. Спершу не могла я зрозуміти, як то стало ся, що шпилька поршила ся, і я гадала, що може зачепила ся де о одяг султана. Відтак почав годинник бити дванайцяту годину і в тій хвили прийшло менї до голови, що Мічель виймає менї з волося шпильку, аби виграти заклад. Тому я не рушала ся. Чи розумієте тепер моє поведене?

— Цїлковито і з того догадую ся, що пан Мічель не упередив вас, що хоче то зробити.

— Нї, не зробив того і то іменно причина, задля якої я просила вас до себе.

— Не розумію вас.

— Ну, атже то ясне. Так довго, як я гадала, що він має шпильку, не дбала я о то, а навіть на бали показувала я обурене, аби підперти пляни Мічеля. Але коли я вчера подумала над тою справою глубше, прийшла до пересьвідченя, що Мічель сказав би менї певне о тім, коли би хотїв щось такого зробити, а скоро не сказав, то значить, що мій рубин дїйстно украдений і тому я написала до вас.

— Чи ви певні, що пан Мічель був би вас упередив?

— Найпевнїйше.

— Чи не здержувалаб его від того гадка, аби вас не втягнути до голосного скандалу? Атже знаєте, що виставляв ся на увязнене і минулоби богато часу, заки доказано би, що тут ішло лиш о жарт. Може не хотїв мішати в то вашого назвища?

— О, він мене лїпше знає — відповіла усьміхаючись.

— Як то?

— Він знає, що не ма нїчого такого на сьвітї, чого би я для него не зробила, коли вже рішилась раз віддати ся єму на цїле житє. Я належу до таких женщин, що нїчого не налякають ся, коли розходить ся о несене помочи чоловікови, котрого собі вибрали.

— Чи хочете тим сказати, що ви готові дїлати з ним і мати не конче добру славу і він о тім знає?

— Очевидно і длятого я глубоко пересьвідчена, що був би мене просив о поміч на случай, коли би мав намір взяти менї шпильку.

— Як то вже зробив при иншій нагоді. — Барнес умисне несподївано сказав ті слова з цїкавости, яке они вражінє викличуть.

— При якій нагоді — спитала здивована панна Ремзен.

— А того рана, коли замкнув тут в тій комнатї вашу служницю, між тим як ви виїхали на місто і забрали малу дївчинку з одного дому, аби її завезти до другого.

— До якого другого?

То було тяжкке питане для него і коли не міг найти відповіди, панна Ремзен усьміхнула ся, що его сильно дїймило.

— Не маєте на то доказів; здогадуєте ся, що то я зробила, але ви непевні того. Як бачите, я добре казала, що само підозріне може увести в блуд.

— Може бути, але не здаєть ся менї, аби я помиляв ся в тім случаю.

— Але не говорім вже о тім, вернім до нашого рубина. Як менї пан Равльстон сказав, ви его упередили о тій крадежи. Чи знали ви особу, котра мала того допустити ся?

— Щоби бути цїлком щирим, то признаю ся, що я гадав на пана Мічеля, що він схоче щось украсти і доси маю то пересьвідчене. Чи маю зарядити слїдство? Оно може довести до того, що пан Мічель програє заклад.

Барнес гадав, що коли панна Ремзен згодить ся на его представлене, то в такім случаю сама ще підозріває Мічеля; в той спосіб хотїв дійти до її правдивого пересьвідченя.

— Не можу на то згодити ся, бо то значило би стратити надію на віднайдене шпиль-

Християни обходили ювилей, годі знати. Перший раз, записаний в історії, обходжено ювилей в Римі за Папи Боніфатия VIII. в році 1300. Під ту пору розійшла ся була чутка, що кождих 100 літ повинен би відбувати ся в Римі великий відпуст, бо так бувало здавен давна. Папа Боніфатий велів шукати за сею справою в папских архівах, але там не знайдено ніякого документу, котрий би давав сьвідоцтво, що так дійстно було. Тогди з'явив ся у Папи якийсь старенький дідусь, котрому було вже 107 літ і розповів, що єго батько, селянин, був перед 100 роками на ювилейнім відпусті в Римі та наказував опісля і єму, щоби й він не забув піти на відпуст до Риму, коли прийде знов ювилейний рік. На тій основі розпорядив папа Боніфатий VIII., що в 1300 р. має бути в Римі ювилейний відпуст, а хто з Римлян прийде в тім році 30 разів, а з посторонних людий 15 разів до церков сьв. Петра і Павла, той доступить не лиш повного, але й найповнійшого відпущеня всіх гріхів (non solum plenam et largiorem, imono plenissimam omnium veniam peccatorum). Натовп був страшений в місті. Путники з цілого сьвіта сходили ся до Риму, богаті і бідні, старі і молоді, здорові і хорі, мужчини і женщини. Що дня бувало тогди — як пишуть старі літописи — в Римі по 200.000 людий. Легко собі уявити, що то за рух був в місті і що за житє. На олтарі в церкві сьв. Павла складали путники свої жертви такими масами, що — як розповідає літописець з Асті — там стояло день і ніч по двох клериків та маленькими кочергами згортали гроші. Другий такий ювилейний відпуст був в 1350 р. а тогди в самім часі великого посту було в Римі 1,200.000 путників. Було то за папи Климентия VI., котрий на просьбу Римлян постановив в 1343 р., що ювилейний відпуст має відбувати ся що 50 літ. Папа Урбан VI. постановив в 1389 р., що ювилейний відпуст має ся відбувати що 33 літ, а Папа Павло II. в 1470 р. зменшив на 25 літ. Обряд ювилейний установив папа Александер VI.

— **Загадочний труп.** В четвер вечером в ваґоні поїзду, вертаючого до Львова з Лавочного найдено паперове пудло. Забув єго хтось з подорожних. В пудлі найдено трупа дитини, що могла числити ледве кілька днів житя. Заряджено зараз слідство між зелізничою прислугою і показало ся, що в тім ваґоні, де найдено пудло їхала лиш одна особа. Була то якась дівчина і кондуктор дуже точно єї описав. Їхала з Угорщини. Чи пудло було єї власностию, того поки що не можна було викрити, однако всьо промавляє за тим, що то таки она єго везла. Повідомлено зараз о тій пригоді дирекцию поліциї, а за дівчиною заряджено глядане.

— **Смерть дивака.** Сими днями помер в Будапешті старий дивак, Казимир Горват, котрого диватства добре ще в памяти старим людям в угорскій столици. Горват був сином торговельника вуджениною і обняв був по батькови згадану торговлю, коли нараз помер єго стрий, пенсіонований австрийский урядник, лишаючи єму кругло цілий міліон. Діставши гроші в свої руки, Горват дарував свою масарню своїм помічникам а сам зачав гуляти, та виробляти всілякі дивацтва. Він їздив на примір трома повозами нараз; в першім їхав сам, в другім єго пес, а в третім єго плащ. Ще добре всім в памяти єго любовна історія з якоюсь акторкою і спосіб, в який він відбив єї одному аристократови. Аристократ винаймив був для акторки помешкане і умеблював єго красно. Горват купив тогди цілий дім і дарував єго тій акторці. До 5 чи 6 літ прогуляв так Горват майже всі гроші, при чім очевидно помагали єму єго дебрі приятелі. Всї гадали тепер, що з Горвата стане послідний пяниця і він скінчить десь під плотом, коли тимчасом стало ся зовсім противно. Горват, діставши спадщину, відложив 30.000 зр. і умістив їх в щадници. Колиж прогуляв прочу спадщину, жив з процентів від тих 30.000 зр. як найспокійнійше і найчестнійше. Наймав собі маленьке помешкане, убирав ся скромно але чистенько і взагалі жив так як малий урядник. Прогулявши не сповна міліон, став як найпоряднійшим чоловіком, котрого ніхто ніколи ані в шинку ані в каварни не видів. Горват не лишив нікого по собі і длятого спадщина по нім піде на добродійні цїли.

— **Померла** Любина з Ґордієвских Німцева, вдова по бл. п. о. Івані Німцеві, пароху з Летні, дня 13 с. м. у свого брата в Калуши. Похорон покійної відбув ся там вчера.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень, 16 грудня. N. W. Tagbl. довідує ся, що на вчерашнім засіданю польского Кола признано загально по обговореню ситуациї, що не лежить ні в інтересі держави, ні краю, аби підпирати Чехів в їх теперішній обструкциї.

Петербург, 16 грудня. В академії наук утворила ся комісия під проводом в. кн. Константина, аби нарадити ся над заведенєм ґреґорияньского календаря в Росиї.

Льондон, 16 грудня. З Модеррівер доносять, що після зізнань полонених мали Бури в оногдашній битві з Метуеном стратити 700 людий.

Надіслане.

На Коляду — На Різдво

видало Руске товариство педаґоґічне слідуючі нові книжки!

ілюстровані:

Байки братів Ґрімів	25 кр.
Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5, по	25 „
Байки Брянчанінова	25 „
Байки народні ч. 1 і 2 по	25 „
Василь Чайченко: Робінзон Крузое	40 „
Іван Франко: Дон Кіхот	40 „

не ілюстровані:

Іван Спілка: На чужині	20 кр.
Мих. Коцюбиньский: Оповіданя	20 „
Олекс. Катренко: Оповіданя	20 „
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулівера до Ліліпутів	25 „
Стефан Пятка: Дарунок руским дітям	20 „
Віра Лебедова: Малі герої	25 „
„ „ Гостинець дітям	25 „
„ „ Оповіданя для дітий	20 „
Молитвенник народний по 15 і	20 „

(Повний катальог всіх видань в кождім числі часописи „Учитель“)

Дістати можна в канцеляриї товариства ул. Театиньска ч. 19 у Львові.

Купуючим за більшу квоту відповідний рабат.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким ваголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі пояснення в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в виді листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритованих на стали, одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з реком. 15 кр.

Адміністрация „Нар. Часописи“.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ки. Я цілком певна, що пан Мічель того не зробив. Коли помиляю ся і коли єї взяв, не сказавши мені, то тяжко провинив ся і мусить за те відпокутувати. Однако я певна, що викаже ся цілком що иншого і дуже вас прошу слідити дальше.

— Обіцяю вам, що доложу всіх сил до того, аби викрити справу і з тим впевненєм позволю собі попращати вас.

Около шестої години вечером того самого дня велів Барнес везти себе з двірця зелізниці в Філядельфії до готелю Ляфает і вскорі опинив ся в комнаті Мічеля.

— Дуже тішу ся, що вас бачу, пане Барнес. То з вашої сторони вельми чемно, що ви потрудили ся сюди до мене і в заміну за то міг би я вам навіть дарувати одну прикрість.

— Прикрість? Яку прикрість?

— Чи пригадуєте собі вашу візиту у мене в справі того ґузика, який ви найшли? Ви мене тоді просили, аби вам показати семий ґузик, а я заявив, що радо то зроблю, але під услівєм, що ви обіцяєте не непокоїти знакомої мені дами.

— Отже?

— Ви не додержали слова.

— Як то?

— Насамперед перекупили ви служницю і намовили до брехні, аби на єї місце могла прийти инша, одна з ваших помічниць, відтак ви дійстно увели єї до того дому. Супротив того панна Ремзен не може вже назад приймити давної служниці і має богато клопоту з гляданєм нової.

— Коли я вам то обіцював, то не міг предвидіти ріжних обставин.

— Правда, але я їх предвидів і сказав вам о тім, а впрочім вам нічого не прийшло з недодержаня слова.

— То жалую що то стало ся і обіцяю, що то вже не лучить ся.

— Але вже лучило ся, пане Барнес.

— Як то?

— Панна Ремзен не може вийти з дому, аби єї не слідили ваші аґенти.

Барнес прикусив губи зі злости, побачивши, як той чоловік був добре повідомлений о всіх єго кроках.

— Тим разом ви помиляєте ся — відповів не надумуючись. — Я обіцяв не мішати панни Ремзен до тої історії, о яку тоді розходило ся, тимчасом теперішне слідженє дотикає цілком чого иншого.

— Якого иншого?

— Викраденя.

— Викраденя? Смішно! Когож би мала панна Ремзен викрасти?

— Малу дівчинку, іменем Роза Мічель.

— І хтож то та Роза Мічель, як вільно спитати. Дочка убитої?

— Може бути, о тім я пересьвідчу ся; тимчасом она уходить і за вашу.

— Ага! І ви можете доказати, що нею не єсть?

— Ні.

— Дуже добре. Отже о скілько вам відомо, ту Розу Мічель, котра уходить за мою дочку, панна Ремзен забрала з дому і укрила в иншім. Доказати того не можете, але з правного становища, навіть колиб так було, то деж тут викрадене, коли моя будуча жінка переводить дитину, що уважає ся моєю, з одного дому до другого?

— Ах, не говоріть дурниць, пане Мічель; добре знаєте, що дитину віддалено з дому не без цїли, бо й пощож би єї тепер укривано? І коли панна Ремзен приложила до того руку, то тому, аби вам помогти звести аґента на манівці, а то не годить ся. В наслідок того маємо право не спускати єї з ока і старати ся викрити, що лиш дасть ся.

— Добре, не буду перечити ся о то право і желаю вам, аби ви мали з того богато потіхи. А дитину взяли лиш длятого з дому, що єї відкрила Люсетта, а я не хотів, аби єї непокоєно.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

Ц. к. уприв.

ГАЛИЦ. АКЦ. БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у ЛЬВОВІ

принимає **від дня І-го жовтня 1899** почавши

Вкладки на Касові Асиґнати

4-процентові, платні **в 30 днїв** по виповідженю
4½-процентові, платні **в 60 днїв** по виповідженю
як також

Вкладки на рахунок біжучий

для котрих на жадане видає

КНИЖОЧКИ ЧЕКОВІ.

Львів, дня 30-го вересня 1899.

(Передрук не платить ся).

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх иньших часописий приймає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся приймає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах оригінальних.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цїлком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Цїна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).